

Hrnček, var!

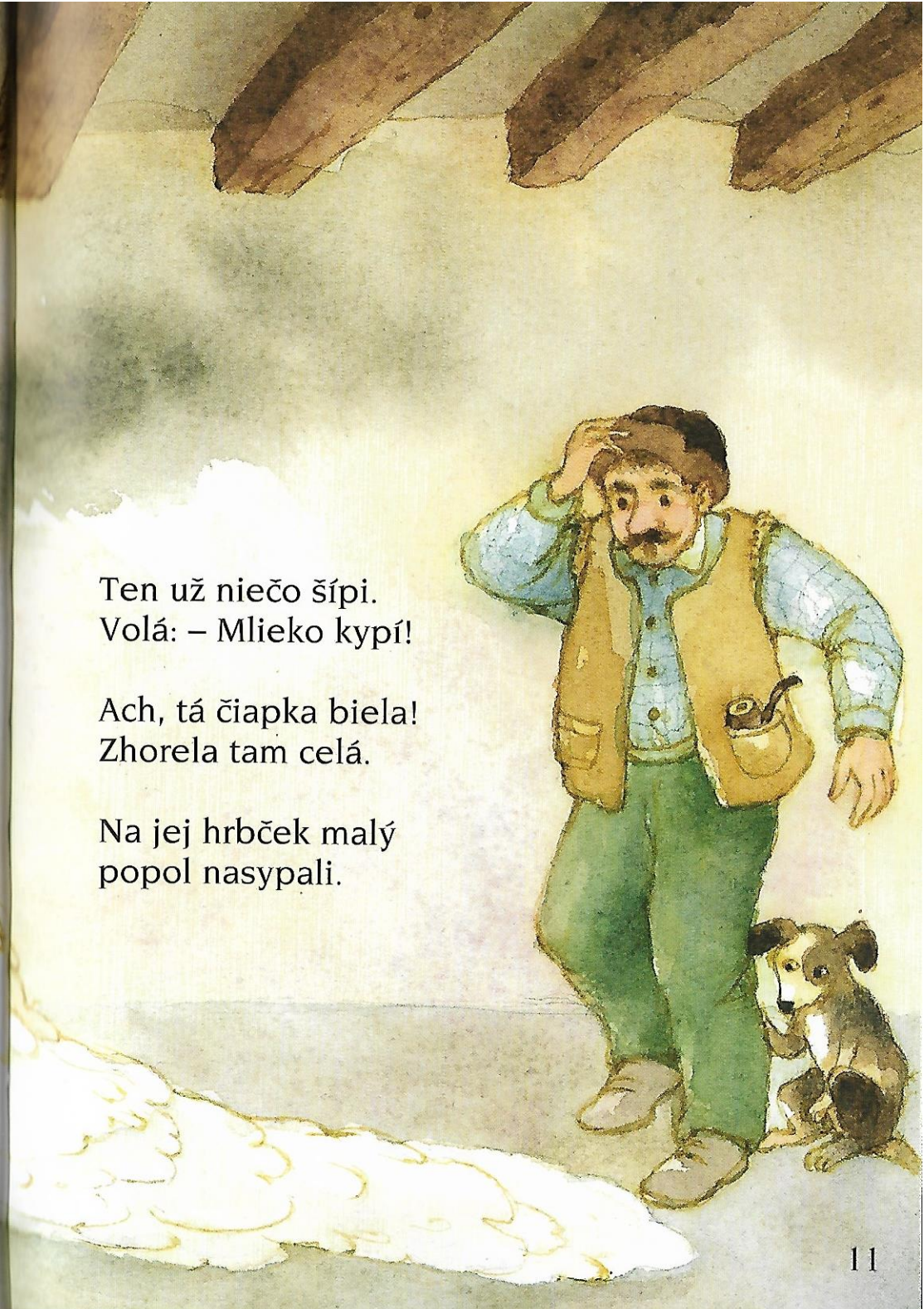
Varí hrnček, varí,
z hlávky sa mu parí.

Potom si až k čelu
vrazil čiapku bielu.

Nerozumiem tomu.
Chystá sa nám z domu,

že si berie čiapku?
Spýtajme sa apku.

Ten už niečo šípi.
Volá: – Mlieko kypí!

Ach, tá čiapka biela!
Zhorela tam celá.

Na jej hrbček malý
popol nasypali.

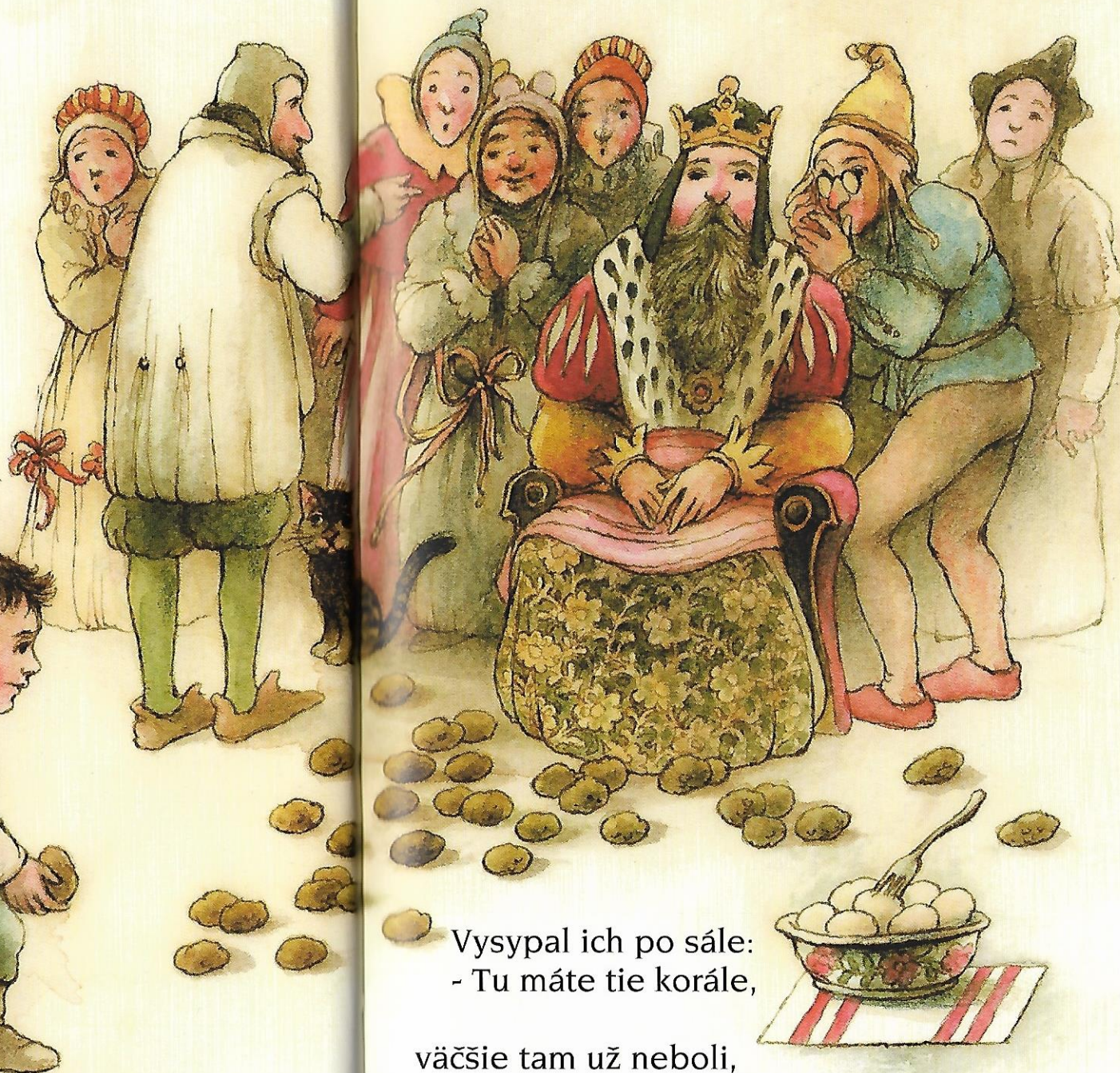
Prvá rozprávka

Princeznička na bále
potratila korále.

Nahneval sa tatko kráľ,
Kuba k sebe zavolał:

- Kubo, Kubo, beda ti,
ak sa s nimi nevrátiš!

Kubo, ten sa nezľakol,
naryl v poli zemiakov.

Vysypal ich po sále:
- Tu máte tie korále,

väčšie tam už neboli,
zjedli ich aj bez soli.

Riekanka o reči

Chodí pavúk po papuči,
Janíčko sa slová učí.
Zapotil sa sláviček,
láme sa mu jazýček.

Či sa Janík nerozpučí?
Ako nôžky do papučí
nehcú slová do ústočiek,
každému z nich päta trčí.

Chodí pavúk po stene,
každú chvíľu zastene:
- Nemôžem sa ani dívať
na to veľké trápenie!

Tu sa Janík zasmaje.
Pavúk volá: - Dobre je!
Slovká sa mu v ústach smejú,
už sa mu z nich už sa lejú
ako hladké oleje!

Perníková chalúpka

- Odkiaľ ten náš holub letí?
- Na dúbku som sedel, deti, vrkú, vrkú, vrkú.
- Čo si videl na dúbku?
- Perníkovú chalúpku zo samého vrchu.

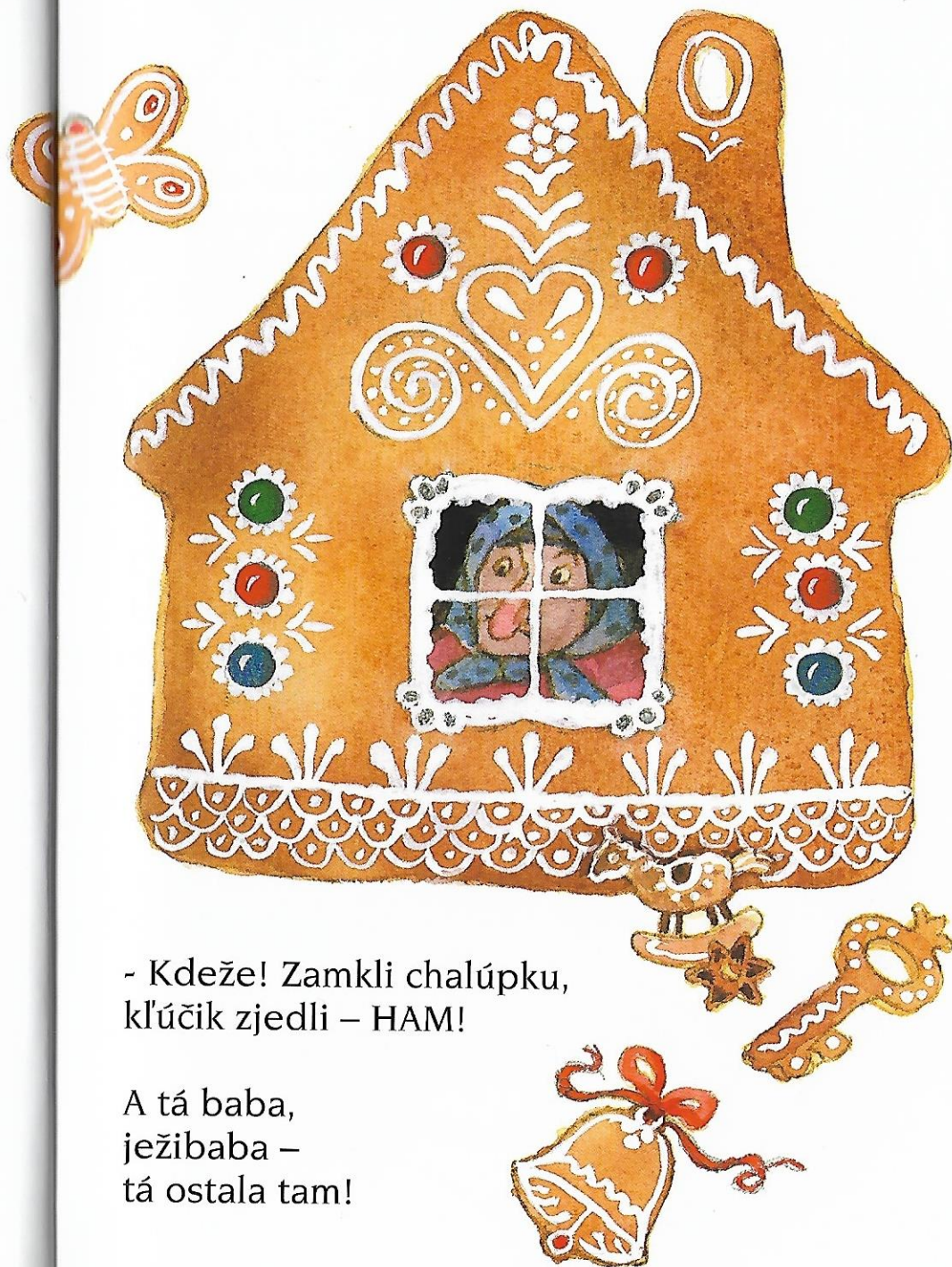

- Videl si aj Haničku?

- Janíkovu sestričku?
Videl som ju s Janíkom,
Krmili sa perníkom.

- A keď vystrčila dlaby,
nezľakli sa ježibaby?

Čo si videl na dúbku?

- Kdeže! Zamkli chalúpku,
kľúčik zjedli – HAM!

A tá baba,
ježibaba –
tá ostala tam!

Červená Čiapočka

- Kam, Čiapočka malá, kam?

- Chodím lesom sem a tam.
A ty, vlčko, čo tu chceš?

- Zháňam pod zub troška trávy,
od trávy mi dobre trávi.

- Vlčko, vlčko, neklameš?
Vlci trávu nejedia.

- To dievčatká nevedia.

- Vedia, pán vlk, dobre vedia,
ale odkiaľ, nepovedia.
Ani náš pes trávu nerád,
radšej kosti pooberá.

- Ja som vlk, nie pes.
Ja ťa, dievča, môžem zožrať!

- Trávu jedz, keď ti je dobrá,
máš jej plný les!

- A čo máš v tom košíčku?

- Koláčik a kyticčku.

- Komu nesieš košíček?

- Starej mame, má nám mena.
Trošku som už unavená,
už je to len kúštiček.

- Pôjdem s tebou, podrž sa ma.

- Nie, ja radšej chodím sama.

- A čím je tvoj ocko, čím?
Nech si za ním odskočím.

- Len si odskoč, vlčko zlatý,
popláta ti staré šaty.
Otecko je horárom,
pozná v lese každý strom.

- A dnes si ho nevidela?

- Práve tamto vlkov strieľa,
neďaleko hentých stromov.
Môžeš naňho zavolať.

- Nemám kedy, bežím domov.
A pozdravuj starú mať!

O kozliatkach

- Dnes tá cesta bude krátka:
Dnes sa ide na kozliatka.
Nechcem trávu – fuj, tie slíže,
vrčí vlk a labu líže.

Zrazu na nej zľahka, zvrchu,
predným zubom chytil blchu.
- Nepustím ťa z tejto pasce!
Budeš k mäsu miesto rasce.

Chňapol, mľaskol a už kráčal.

Takto sa nám príbeh začal.

- Deti moje, - koza vraví,
nemám vody, nemám trávy.
Treba mi ísť na nákupy.
Nevpúšťajte do chalupy

ani ľudí, ani zvera!
Videla som vlka včera.
Hľadel sem... až ku včelínu
utekal si utrieť slinu.

Buďte múdre. Zbohom, deti. -

- Neboj, mama, budeme ti!

Kozliatka sa v domku hrajú.
Kde tie čomu pokoj dajú!
Ako to už deti vedia –
nezastanú, neposedia.

Chvíľu radosť, chvíľu bitka,
chvíľu smiech i zvada britká
a – buch hlávkou medzi rebrá...
Ako zo živého striebra.

Iba jedného sa hrozí
všetkých sedem hlávok kozích.

A to sa už chytá kľučky,
skúša zvonku, potichučky.
Ale darmo: len sa chlapí
a ten vlčí rozum trápi.

- Zabúcham. Ak nepustia ma,
poviem: ja som vaša mama!
Čistí hlas, no zaodfha,
zapadla mu slina dlhá.

Lebo mäsko rozvoniava.
Vlčí osud – hlúpa hlava.

- Pozri, braček, to je tlama!
Hej, ty že si naša mama?
Kdežéé! Naša mamka milá,
tá si hlások neprepila.

Strať sa! Ty, ty zachrípnutý! –
Zahundral vlk: - Život krutý!
Počkaj, pankhart, ja som, ja som...
Treba čosi spraviť s hlasom.

Ja tým dám! – a už kráča
do dediny po kováča.
- Hybaj, kováč, kuj mi hrdlo!
Ostarlo mi časom, stvrldo.
Z môjho hlasu ide hrôza.
Chcem mať hlások ako koza,
teda ako kozia matka.

- Chce sa hostiť na kozliatkach,
Dám ja tomu, - dudre kováč.
Aj sa držal svojho slova.

- Polož hrdlo na nákovu.
Urobíme bác a znovu!

Tu sa príbeh pekne končí
pri veselom zlatom zvonci.
Lebo kováč, ktožehovie,
chcel, či nechcel, nech vám povie

- kto chce veriť, nech mu verí –
akokoľvek nižšie mieril,
trafil hlavu od nákovy.
Bums! – a bolo po vlkovi,
už si v pekle blchy loví.

A kozliatka pod horami
dočkali sa svojej mamy.